

Ayşe Aşk Arıyor

– Şenol Durmuş · 23 Şubat 2014

Açıklama - Bu öyküde farklı bir çalışmam oldu. Bir öykü üç kişi tarafından anlatılıyor. Birinci anlatımda öykünün yazarı konuyu anlatırken ikinci anlatımda öyküde yer alan babanın cami eşrafından arkadaşı olayı kendi gözüyle anlatırken üçüncü anlatımda ise konuyu mahalle bitirimi olan bir serseri kendi bakış açısıyla anlatıyor.

1-Anlatım. O zamanlar küçüktü Ayşe. Doğduğu yer olan eski ahşap ev bir dönemin eski İstanbul'unu yansıttı. O evde gözlerini açtı Ayşe. Annesi Safiye hanım Ayşe'nin dünyaya gelişini buruk bir acıyla karşılasa da fazla üzülüyordu. Altı çocuğun üstüne yedincisinin gelmesi demek, sofrada bir tabağın fazla olması demektir düşüncesiyle bu çocuğu fazla bir endişe ile karşılamadı. Sadece haftalık temizlemiş olduğu dört adet apartmana bir tanesi daha eklenecekti. Onu bağına bastı anne. Babası Ali Rıza efendi çalışmazdı. Sanki günde beş vakit namazını kılmak için gelmişti bu dünyaya. Dünya nimetlerini ve o yaşamı istemiyordu. Doğduğu andan beri. Ezan sesi duyuldu mu o sokaklar da camiye doğru koşan sakallı bir adamdı . Ayşe ne yazık ki yokluklar içinde büyüdü. Annesinin temizlik yaptığı, merdivenlerini sildiği o apartmanların basamaklarını topuklu ayakkabılarıyla çiğneyen o zengin kızlara özenirdi sürekli. Ayşe de güzel kıyafetler giymek istiyordu. O kızların bindiği lüks arabalara binmek, o arabaların yakışıklı şoförleriyle arkadaşlık yapmak için büyük bir özlem duymuştu. O günler ve hemen hemen her gün. Bir gün apartmanın merdivenlerini silerken Safiye hanımın ayağı kayınca düştü. Beşinci kattan bodrum kata kadar yuvarlanarak inen yaşlı kadının cesedini bulan adam kapıcı Kazım efendi'ydi. İki kız kardeşi daha önce veremden ölmüştü. En büyük abisi cezaevinde müebbet hapis cezasını çekiyordu. Diğer kardeşleri de çok önceleri ıslahevinin yolunu tutmuştu. Babasıyla artık bundan sonra yalnız yaşamak zorundaydı Ayşe. Peş peşe gelen bu olaylar da Ali Rıza efendi'yi kahretmekte gecikmedi. Daha çok namaz kılmaya başladı. İşlediği günahlar yüzünden Tanrı'nın bu felaketleri yarattığını düşünmüştü. Cami hocasına günahlarını ve felaketlerini anlatarak özel bir izin aldı. Artık o evden camiye koşarak gitmeyecekti. Bundan sonra cami'den hiç çıkmayacaktı . Oraya taşınmıştı. Caminin temizlik işlerini üstlenirken yirmi dört saat namaz kılma şansını da yakalamıştı. Onu bir daha kimse göremeyecekti. O kutsal musalla taşı hariç. O güzelim tarihi evde tek başına kalan Ayşe aç kalmamak için mecburen annesinin mesleğini ele aldı. Elindeki kovalarla bez parçalarıyla bir apartmana girdi. Tüm hırsıyla merdiven basamaklarını sildi, ovdu. Günlerce o hırsıyla çalıştı, durdu. Topuklu ayakkabılı, kırmızı etekli, zengin kızı Mualla onu fark edene kadar. Bu fakir kız bu güzellikle kendini heba etmişti. "Sen de benim bindiğim arabaya biner misin?" diye sordu bir gün. Sevinçten göz yaşlarını zor zaptetmişti Ayşe. "Evet hanımcığım" demişti. "Peki biz grup yapıyoruz, gayet zevkli oluyor, aramıza da girer misin?" diye tekrar sormuştu. "Evet girerim, ne isterseniz yaparım" diyordu. Ayşe Mualla ile basamaklardan inerken kova da beşinci kattan aşağıya yuvarlanıyordu, kapıcı Kazım efendi'nin ayak diplerine ulaşana kadar. Ayşe mutluydu. Yeni elbiseleri olmuştu. Kuaförden çıkmıyordu. O fakir evden hemen her gün bir leydi olarak çıkınca komşuların dikkatini çekmişti. Bir gün o sokaktan bir mektup yola çıktı. Boğaz köprüsünü,

yemyeşil ovaları, kurak dağları geçti. Tarlada çalışan pala bıyıklı bir adamın tırmığının önüne düştü o mektup. Rüstem amcası mektubu okurken göz yaşlarını tutamadı. Bir yeğeni ne hallere düşmüştü. Karısıyla, dayısıyla, oğluya, muhtarla konuştu durdu. Aralıksız günlerce. Bir karar çıktı meclisten. Topkapı otogarında inerken elinde herhangi bir valiz yoktu. Tarihi ahşap evin kapısını çaldı. Kapı açıldığında güzeller güzeli yeğeni ona gülümsüyordu. “Amca” dedi. “Yeğenim” diyordu Rüstem. İçeri girmede, ona bir şeyler söyledi tüm duygusallığı ile. Kapıdan çıkarken Ayşenin elinde de bir valiz yoktu. Makyajını silmişti. Başörtüsü de hanım hanımcık bağlıydı. Topkapı otogarında bir otobüse bindiler. Yol bitmek bilmedi. Şehirler dayanmıyordu bu otobüse. Gece gündüz oldu. Bilmediği bir vilayette indiler. Yeğenine yaptığı cahillikleri, yaşamın gerçek yüzünü anlattı hiç durmadan, Rüstem amcası. Çok küçük bir köye girdiler. Bir evin içine adım attıklarında annesine benzeyen yaşlı bir kadını gördü. Kadın ona gülümsüyordu. “Bu mu yeğenin Rüstem” diyordu kadın. “Evet bu yeğenim artık sana emanet, gözüm açıkta kalmasin” dedi. “Battal” diye seslendi kadın. Yaşlı bir adam geldi. El sıkıştılar, öpüştüler. Ayşe birden durdu. Amcasına baktı. “Amcacığım ben vazgeçsem olmaz mı” diye sordu. Amcası kaşlarını çattı. “Yeğenim iki gün boyunca senle ne konuştuk he? Sen bana seve seve orada kalırım demedin mi? Bak beni yine üzüyorsun” diyordu. “Tamam amca gitmekten vazgeçtim” dedi. Amcası evden ayrılırken Ayşe yaşlı kadının koluna girmişti sarılarak. Köyün çıkışında amcası tabelaya baktı. Bir kalem ile o köyün adını eline yazdı. Uzun yıllar mektup gönderecekti sevgili yeğenine. Tekrar baktı oraya okumak için. “Maraş Genelevi 18 Yaşından Küçükler Giremez” yazan tabelayı gülümseyerek okudu. Mırıldandı amcası. “Aferin yeğenime, sonunda kendini de kurtardı bizleri de...” 2. AnlatımYavrucak o zaman çok küçükmüş. Ev eskiymiş tabii, fakir bir ailenin insanlarıymış. Zavallı kızcağız o kısmetsiz, gariban evde bu fani dünyaya gözlerini açmış. Anne kalabalık çocukların üstüne bir de Ayşe gelince onun karnını nasıl doyurayım diye çok üzülmüş. Hemde çok... Tam bir çilekeş Anadolu kadınıymış. Helal olsun ona. Zavallı kadın çocuklar yetim kalmasın karnı doysun diye kendini heba etmiş o apartmanlarda. Nerede bir iş varsa, nerede bir apartman katı bulmuşsa çalışmış didinmiş. Babası da pek muhterem, namazında niyazında olan bir insanmış. Herhalde dünya malı dünyada kalır demiş, demiş ki çalışmamış. Elbette Allah'ın takdiri. Zaten ermişler de hep böyle insanlardan çıkarmış. Ali Rıza efendi yeter ki ezan sesini duymasın. İki eli kanda olsa bile namazına yetişen bir zat olduğu için hoca efendi onu pek severmiş. Zavallı kızcağız o zengin sosyetik karılara özenirmiş. Ne yapacaktı ki? Cahillik desen bir türlü demesen bir türlü. Apartman muhritinin ahalisi kızın ahlakını bozmuş olacak ki bu sevdaya tutulmuş. Yaşlı kadın bir gün ayağı mı ne kaymış düşmüş aşağı. O koca merdivenlerden yuvarlanırken Allah bilir ne acılar çekmiş. Kader alına yazmış olacak ki düşe düşe gitmiş kapıcı Kazım'ın ayak dibine kadar düşmüş. Kardeşlerinin kaderi de pek kötüymüş. İki yavrucak verem olmuş. Büyük abileri bir şeytana uymuş mapushaneye düşmüş. Sahipsiz kalan diğer küçükler de yetimhaneye gitmiş. Evin direği gidince baba kız tek başlarına kalmış. Cami hocası da pek muhterem bir insanmış. Ali Rıza efendinin bundan sonra camide kalmasını istemiş. O da kabul etmiş. Tam şeriat adamıymış babası. Zavallı kızcağız tek başına sahipsiz kalınca karnını doyurmak için mecburen o ahlaksız apartmana girmiş. Kızın sahipsizliğinden cahilliklerinden faydalanan o şırfıntı yollu karı Mualla kızın aklını çelmiş. Başlamış o orospularla gezip tozmaya. Helal süt emmiş bir komşusu Ayşe'nin haline üzülmüş olacak ki köye mektupla haber salmış.Tarla'da çapa yapan o kanı bozuk amcası aslında üveymiy miş ney miş?.. Gitmiş hanımına, muhtara, oğluna danışmış. Onlar da

al sahip çıkalım demiş. Binmiş otobüse gelmiş İstanbul'a. Evin kapısını çaldığında Ayşe önce çok sevinmiş, sonra üzülmüş. Amcası "Hadi yeğenim köye gidelim" demiş. Ayşe "Olmaz" demiş. "Bilmiyorsunuz beni, ben çok kirlendim, gelip de sizin o temiz köyü kirletmem. Sizin huzurunuz da kaçmasın. Benim alın yazım böyle" deyince amca da bir süre düşünmüş. Kızcağız belki de haklıymış. Alın yazısından kaçılmaz derler". demiş. Kanı bozuk amca işte o anda şeytana mı uymuş ne ona bir teklifte bulunmuş. Asker arkadaşı Maraş'ta pezevenkmiş. "Madem bu işi yapmak istiyorsan gel hakkıyla yap yeğenim, hem para kazanırsın, bizler de üç kuruş nasiplenelim sevap yapmış olursun" deyince cahil kız kabul etmiş. Bir taraftan ona hak vermiyor değilim. Kızdığım amcası biraz acele etmiş. Zaten kaderi öyle yazılmışsa kim engel olurdu ki? Sonra atlamışlar otobüse, gitmişler kerhaneye. Allah yardımcısı olsun derim. Sahipsizlik çok kötü bir şey. Bu hikaye ciğerlerimi deşmediyse şerefsizim. Hepimizin çoluk çocuğu var, dikkat etmek lazım. 3. Anlatım O zamanlar tam kopulmuş bu Ayşe...Leş bir evdi orası bilirim. İstanbul'da daha berbatı da eminim bulunmazdı. Annesi de o biçim isyan etmiş bu doğuma. "Bu piç kurusu bizim tabak sayısını arttırmak için mi geldi bu dünyaya " demiş. Mahallede temizlemediği apartman harbiden kalmamıştı. Bir lavuk babası vardı, onuda bilirim tam bir hokkabazdı. Üstelik tembel mi tembel. Dediklerine göre bu ağı eski şarapçymış. Dümenden o beş vakit namazı kılarmış iyi mi. Yani yolunu bulmak için o sakallı amcamız koşarmış camiye. Helal olsun yine de kurnazmış. Annesinin takıldığı apartmanlardaki lastiklere özenmiş bizim Ayşe. Eh kızcağız haklı sayılır. Gözü gönlü istiyor yani. Kim arabayla gezmek tozmak istemez ki?.. Bir gün annesi o koca kıçını merdivenlerden kaydirmiş. Ulan böyle şanssızlık mı olurmuş?.. Sen tut beşinci kattan aşağı düş, ta bodrum kata kadar in olacak şey değil. Her neyse kapıcı Kazım hıyarı onu bulmuş. Eh haliyle annesi krosti kefal olunca o tembel lavuk babayla baş başa kalmış. He diğer kardeşleri söylemeyi unuttum. Ne olacak yani?.. Böyle babadan, böyle anadan, bu tersoluktan çıkacak çocuklardan ne olur hee?..Mühendisler ordusu çıkaracak haller mi var?.. İki veremden takla olup gitmiş. Biri kodese, diğerleri de islahevinin yolunu tutmuş. Ali Rıza lavuğu fırsat bu fırsat deyip kapağı atmış camiye. Oh ne güzel bee, üç öğün yemek, yan gelip yatmak var mı ötesi. Cuma çıkışı da yardım toplama ayağı ile yol bulmak gibisi var mı?.. Körün istediği bir göz Allah iki tane vermiş hesabı Ali lavuğu paçayı yırtmış. Cami hocası da az müptezel değilmiş hani. Hocanın tam yalakasıymış. O da çok geçmeden geberdi ya oh olsun. Neyse... İşin aslı ne biliyor musunuz?.. Ayşe de az kaşar değilmiş hani. Tek kalınca "Oh özgürlük" demiş.Tabi o biçim sevinmiş. Bundan sonra her şey serbest demiş. Yediğin önünde yemediğin arkada hesabı. O merdivenleri silme ayağı da hep dümen. Mualla orospusunu tanısın diye öyle temizlik ayağına takılmış. Mualla kaşarı da onu görünce tam adamım demiş. "Yavrum" demiş, senin maşallah her tarafın fıkır fıkır oynuyor, bizlerle takılır mısın?.. Bizde ne ararsan var, her yol Paris. Grup falan da yaparız biz, bizlerle takılır mısın?.. diye sorunca Ayşe de çok sevinmiş. Yeme de önünde yat diyerek o teklife balıklama atlamış. Haliyle dedikoducu komşu kadınlar Ayşe'nin giydiklerini, yediklerini kıskanmış. Hani kedi uzanamadığı ciğere mundar dermiş ya, bir mektupla Ayşe'yi amcasına ispiyonlamışlar. Amcası da az pezevenk değilmiş hani. Yolunu bulacağını anlayınca sevincinden hüngür hüngür ağlamış aç lavuk. Köyün diğer pezolarına hemen fikir danışmış. Bilakis muhtar o kerhaneyi aramış pazarlık yapmış. Boşuna muhtar olmamış ya... Fiyat da anlaşılınca amcası yerinde durur mu tam topuk doğru Topkapı otogarı. Lavuk otobüsten de hızlıymış. Kapıyı aldığında Ayşe açmış. "Yeğenim madem bu işi yapıyorsun bari bedavadan yapma. Gel seni bir

tanıdığımız var gidelim oraya hem para kazanırsın, hem de bedavadan şey bulmuş olursun ne dersin?.." diye sorduğunda ne diyecek kaşar Ayşe hemen sevinmiş kabul etmiş. Kimse uyanmasın diyede başörtü ayağı ile evden yola çıkmışlar. Sonrası malumunuz bizim o Maraş genelevine girmişer. Yani alan memnun, veren memnun. Amcası aldığı toplu parayla yeni tarlalar almış. Traktörü de Ayşe'nin üstüne yapmış. Gerçi Ayşe bir ara caymak istemiş. Çünkü eve gelen lavuklar beygir gibi kokan , öküz gibi adamlarmış. Nerede İstanbul'un delikanlısı, daha çok arar. Yani hikaye aynen böyle. Yukarıda anlatan o iki mülayim arkadaşımızdan biraz farklı ama mevzu yine aynı kapıya çıkıyor. Hürmetler, çok selamlar...